

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Pr. 16.

Den 15de Maj 1891.

40de Årgang.

Joseph Smith en sand Profet.

Foredrag af Eldste Andrew Jensen, holdt i Salt Lake City
den 16de Januar 1891.

(Fortsat fra Side 231.)

Profeti om Kolera.

I 1834 marscherede Joseph Smith fra Ohio til Missouri — omtrent et Tusind engelske Mil — som Leder for den beromte Skare af Mænd, kendt i Kirkens Historie under Navn af Zions Vejr. Paa denne lange og besværlige Rejse nedlod nogle af Brødrene sig til Opsætighed og Klager, hvilke havde en Frettesættelse fra Profeten til følge; og da nogle af dem vedbleve at vise deres Utilfredshed og sagte at stiftte Uenighed i Lejren, fortalte Joseph dem tilsidst, at Herrens Straf vilde ramme dem paa Grund af deres Ulydighed og Opsætighed. Dog, der som de vilde omvende sig og hdmnge sig for Herren, kunde Plagen, sagde han, for en Del blive bortvendt; „men saa sandt som Herren lever“, vedblev han, ville de komme til at lide, fordi de give efter for deres uregjerlige Sindelag“. (Jos. Smiths Levnetsløb, Side 93.)

Denne Profeti blev opfyldt et Par Uger senere, efter at Lejren var ankommen til Clay County, Missouri. Den 21de Juni 1834 udbrød der nemlig Kolera, iblandt Brødrene, som der efter rasede frugteligt i flere Dage, indtil 68 af de Hellige var angrebne, af hvilke tretten døde. Under disse Omstændigheder havde Joseph en Sammenkomst med et betydeligt Antal af Brødrene og lovede dem, at hvis de vilde hdmnge sig for Herren og gjøre Pagt med ham om at holde hans Bud og lytte til Josephs Raad, skulde Plagen ophøre fra den Stund af, og nje Tilfælder af Kolera ikke oftere indtræffe iblandt dem. De sluttede Pagt i dette Øjemed, og Plagen ophørte straks. Her har vi to Eksempler paa Joseph Smiths profetiske Gave, idet han først forudsagde en Plage, der visseleg kom, og siden profeterede, at den skulde ophøre, hvilket ogsaa skete.

Abrahams Astronomi.

Den 3de Juli 1835 kom en Mand ved Navn Michael H. Chandler til Kirtland, Ohio, for at forevise flere egyptiske Mumier, tilligemed to eller tre Papyrusruller, holdte med hieroglyfiske Skrifttegn. Disse Oldsager havde den berømte franske Rejsende Antonio Sebold i Aaret 1831 udtaget fra en af Lighvelvingerne i Egypten i Nærheden af det Sted, hvor en Gang den berømte By Theben var beliggende. Ved at undersøge Papyrusrullerne opdagede Joseph Smith, at en af dem indeholdt Abrahams og en anden Joseph af Egyptens Optegnelser. Hele Samlingen af Oldsager blev kjøbt af de Hellige, og Joseph Smith oversatte derefter Abrahams Optegnelser, hvilke han lod trykke under Navn af Abrahams Bog i „Times and Seasons,” (et Blad, der udgaves i Nauvoo, Illinois,) og senere i det lille udmarkede Skrift, kaldet „Pearl of Great Price,” hvoraaf vi ogsaa har en Oversættelse paa Dansk. Foruden en Beskrivelse over Verdens Skabelse fremstætter Abrahams Bog nhe Begreber om Astronomien. Den fortæller os om en Planet, kaldet Kolob, i hvis Nærhed Guds Trone befinder sig, om hvilken alle Himmellegemerne i det store Univers bevæge sig i regelmæssig Ordet. Paa den Tid var det en almindelig antaget Teori blandt Astronomerne, at alle Himmellegemer, undtagen de saa Planeter, indbefattende vor egen Jord, der bevæger sig omkring Solen, var stillestaaende Legemer eller Fjæstjerner, og at Solen, der giver vor Jord Lys og Varme, er vor nærmeste Fjæstjerne. Da Joseph dersor i Abrahams Bog fremsatte Læren om et stort Hovedcentrum langt udenfor vort eget Sol-systems Grænser, blev han angrebet af Mange, der troede, at den nye Lære

var et Foster af hans Uvidenhed, da de beskyldte ham for, at han ikke en Gang besad en oversladisf Kundstab om Astronomiens Hovedlærdomme. Men Menneskenes Ideer forandrer sig, efter som Gud giver dem mere Lys og Kundstab, og i Dag er den Lære, som Abrahams Bog fremstætter, almindelig antaget af Nutidens Astronomer. Som Bevis herfor vil jeg oplæse følgende Uddrag af et Brev fra Vojskant M. J. Maury af de Forenede Staters Flaade — en Mand, der er anerkendt alle Begne som en af sin Tids dygtigste Videnskabsmænd — dateret Washington, D. C., den 22de Januar 1855:

„Det er et begrundeligt Faktum, at Videnskabens Abenbarelsjer har ledet vor Tids Astronomer til den Opdagelse, at Solen ikke er det stillestaaende Centrum, hvorom Koneterne ile og Planeterne svinge sig; men at den (Solen), tilligemed dens glimrende Folge af Verden og Biplaneter, bevæger sig gjennem det uhyre Verdensrum med en Hurtighed, der gaar op til mange Millions Mile om Aaret, samt i Lydhed mod en Indflydelse eller Tiltrækningskraft, der eksisterer i samme. Retning paa hinlen som Stjernen Alphon, en af Syvstjernerne. Vi veed ikke, hvor langtude i det store Verdensrum hint store Centralpunkt for de talrige Chklus og Epichlér findes; ej heller har vore sharpeste Jagttagere og bedste Instrumenter været i Stand til at sige os, hvor langtude i Rummet dette smukke Stjernebillede hænger, hvis Indflydelse intet Menneske kan forhindre. I dette Spørgsmaal alene og i Besvarelser af samme er indbefattet baade Anerkjendelsen og Forklaringen af Læren om Thngdekraften.“ (Familje-Bibel, udgivet af Henry S. Goodspeed & Co., New York, Side 18.)

Her er et andet Bevis for, at Joseph Smith var en Profet eller en inspireret Mand. Det er ligeledes et kraftigt Bevis for Sandheden af Abrahams Bog.

Edens Haves Beliggenhed.

I 1832 fremkom Joseph Smith med den overraskende Erklæring, at Edens Have havde været beliggende paa det amerikanske Fastland, nemlig i Jackson County, Missouri. De fleste Mennesker latterliggjorde den Gang denne Ide og undlod ikke at udraabe Joseph som en uvidende Person, der ikke en Gang vidste saa meget, som en almindelig Skoledreng burde vide, nemlig at Afien var Menneskeslægtens Bugge. Og da han senere erklarede, at Grand River Dalen i Davis County, Missouri, var den historiske Plet, hvor Adam, vor Fader, har boet, samt at han (Joseph) paa en nærliggende Høj havde fundet Levningerne af et Alter, hvorpaa den store Patriark havde ofret, troede Verden, at Joseph var enten en religiøs Fanatiker, en Bespotter eller en Banvittig. For at gøre dette mere forstaaeligt, vil jeg drage Eders Opmærksomhed til en historisk Tildragelse. Det var om Sommeren 1838, da de Hellige samlede sig til Missouri fra de forskellige Dele af Landet, at Joseph indsaa, at der ikke vilde blive Plads for dem alle til at nedsætte sig i Far Wests umiddelbare Nærhed eller i Caldwell County. Følgelig rejste Profeten Joseph og andre af Kirkens ledende Mænd ud for at vælge andre Nedstættelsessteder. Omrent fem og tyve engelske Mile nord for Far West kom de til en Bakke, ved hvis Fod der stantet et Kildevæld med klart Vand, og hvor Grand River pludselig forandrer sit Øsb fra en sydlig til en østlig Retning. Joseph fik et behageligt Indtryk af det smukke og frugt-

bare Landskab og ligeledes af den høje Bakkestrauning, som han ansaa for et passende Sted til at anlægge en By. De medfølgende Landmaalere begyndte derfor ogsaa straks deres Arbejde med at opmaale Gader og Bygninger; og det blev bestemt at kalde Stedet Spring Hill efter Højen og Kilden. Men de havde ikke opmaalt ret meget, forend Herren, den 19de Maj 1838, gav en Aabenbaring gjennem Profeten Joseph Smith, i hvilken Stedet blev givet Navnet Adam-ondi-Ahman, „fordi dette er Stedet“, sagde Herren, „hvori Adam skal komme og besøge sit Folk, eller den Gamle af Dage skal sidde paa sin Trone, som Profeten Daniel har sagt.“ (Joseph Smiths Levuetsslosh, Side 145.) Det blev ogsaa Joseph fortalt, at dette var Stedet, hvor Adam tre Aar før sin Død velsignede sine Efterkommere, da de stod op og kaldte ham Mikael, Hyrsten, Overenglen etc., og hvor „Adam rejste sig op midt i Førsamlingen, og uagtet han var nedbojet af Alderdom, forudsagde han dog, fuld af den Hellig-aand, hvad der skulde mude hans Afkom til den sidste Slægt.“ (Bagtens Bog, Side 17.)

Uagtet Amerikanerne i Almindelighed betragtes for at være dygtige og opfindsomme, er jeg ikke vidende om, at nogen af dem, forend Joseph Smiths Tid, havde fordret for Amerika den Ide at have været vore første Forældres Hjem, men siden er dette blevent en Undlingsteori hos Mange. Nogle saa Mar efter at Joseph erklarede, at den store Mississippi Dal var Menneskeslægtens oprindelige Hjem, fremsatte den lærde Oldgransler Samuel L. Mitchell fra New York, tilligemed andre for deres store Kunstdrab berømte Mænd, den videnskabelige Betragtning, at Amerika var det Land, hvor Adam boede. Hr. Mitchell grundede sin Teori paa de

Beviser, som eksisterer for en almindelig Folkevandring mod Vest fra Amerika over det stille Hav til Nybygder i Europa og Afrika. („Juvenile Instructor,” 9de Aarg., Side 278.) Andre Videnskabsmaend have hentet deres Slutninger fra en grundig Undersøgelse af Oldsager, Runer og Gravhøje, som findes i forskellige Dele af Nord- og Syd-Amerika, hvorved de have bevist, at det vestlige Fastland var bebygget før Syndfloden. Altcaa, dersom Adam boede i Amerika, maa ogsaa Noahs Hjem have været her, og folgelig byggede han Arken i Amerika. Tiden vil ikke tillade mig at drøfte dette Emne i alle dets Enkelheder, men jeg vil læse følgende Uddrag af en længere og interessant Afhandling, betitlet „Gamle Amerika,” skrevet af G. M. D. og trykt i „Juvenile Instructor,” 9de Aargang:

„Den nære Videnskab har givet os meget nøjagtige Kort over Bindenes Retning gennem den Atmosphære, som omgiver os; og vi have ingen Grund til at tro, at disse Bindeløb have forandret sig meget siden Verdens Skabelse. Vi veed, at Binden i Nordamerikas centrale Egne almindelig blæser fra Vest til Øst, og det var uden Tvivl den Retning, som Orkanen under Syndfloden fulgte. Dersom nu Arken var blevet bygget i Armenien, hvor Bjerget Ararat er beliggende, og det er bekjendt, at Binden og Strommene have en i Almindelighed østlig Retning, da vilde Arken i løbet af de 150 Dage eller fem Maaneder af Syndfloden (det vil sige fra Begyndelsen, indtil den erholdt sin største Dybde) i en østlig Retning have tilbagelagt en Streækning af omtrent seks Tusinde Mile, eller forbi Kina, beregnet efter en Hurtighed af omtrent syvhundrede Mile om Dagen; hvis den floss endnu hurtigere,

vilde den have standset paa et eller andet Sted i det Stille Ocean. En saadan Teori vilde imidlertid være urimelig, da den er aldeles uoverensstemmende med Virkeligheden. Men antag, at Arken blev bygget i Amerika, lad os formode et eller andet Sted i Missouri, og ved da at blive optaget af den mod Øst løbende Strom, samt ført afsted af Orkanen, der fulgte samme Retning, er det ikke urimelig at antage, at den har naaet saa langt frem som til Ararat, der er beliggende mellem seis og syv Tusinde engelske Mile fra Amerika, selv om den havde drevet afsted med en hurtigere Fart end 40 til 50 Mile om Dagen. Over seksten hundrede Aar vare forløbne fra Skabelsen, indtil Arken blev bygget. I denne Tid havde Menneskeslægten vokset og formernet sig langt udenfor Landet omkring Eden (Mississippi-Dalen), hvortil Tegn paa en antediluviansk Befolkning hentyder, og man kan antage, at Arken blev bygget i nogen Afstand øst for Haven mellem Staterne New York og Missouri. Lad os tilføje denne Formodning Omstændighederne, der vare forbundne med Vandfloden, Strommen for Eksempel, der løb i en østlig Retning fra Amerika, og den Virkelighed, at Arken standede i en østlig Retning fra dette Land, og vi kunne ikke komme til nogen anden rimelig Slutning end den, at her blev det vidunderlige Skib bygget og fragtet med dets Skatte af levende Æhr, og hvor Stamfædrene bestemte at ville fornæ Menneskeslægten. At Amerikas Urindvaanere kendte til Syndfloden, er udenfor al Tvivl, estersom vi have adskillige historiske Beretninger om Syndfloden, som traditionelt er blevet oversørt fra Slægt til Slægt iblandt forskellige Stammer, og i et Tilsælde have vi en med Billeder understøttet Bestrives af den fra en gammel

toltekiß Optegnelse, der heldigvis er blevet bevaret fra den strækkelige Ødeleggelse, der paafulgte Grobringen."

Vad det være tilstrækkeligt at sige, at Teorien om, at Amerika var Menneskestægtens første Hjem, samt det Land, hvor Noa og alle de antediluvianske Patriarker boede, er ikke længere betragtet som forkastelig; men det har taget de Lære mange Aars taalmodigt Studium og kostet grundig Undersøgelse af videnskabelige Problemer for at kunne komme til samme Resultat som det, Joseph Smith opnaaede ved direkte Abenbaring fra Gud for næsten tredindsthve Aar siden. Følgende blev publiceret i „Deseret News“ den 18de September 1888:

„En rigtig Opdagelse.

Før fort Tid siden fremkom „Washington Post“ med en mærkværdig Erklæring angaaende Beliggenheden af Edens Have. Dette Blad fortalte nemlig, at Dr. Campbell af Versailles for nylig havde opdaget, at den var beliggende paa dette Kontinent og i Nærheden af, hvor St. Louis nu findes. Nævnte Herre paastod, ifølge hvad „Washington Post“ siger, at Mississippisfloden er Floden Phrat, som nævnes i den hellige Skrift, og at Bibelen indeholder Beviser for Rigtigheden af hans Paastand.

Muligvis er Dr. Campbell ikke kendt med, at han ikke er den første Opdager af, hvad han nu forlynder. Han ved maaße ikke, at Joseph Smith for mange Aar siden erklarede, at Edens Have var beliggende i den Landsdel, der nu indbefattes i Staten Missouri, og at Profeten ligeledes udpegede det bestemte Sted, hvor Adam ofrede til Herren, og hvor han, som sit Afskoms patriarchalske Hoved, velsignede sine Børn, førend han forlod sin jor-

diske Tilværelse. Dette hellige Sted i Missouri blev af Profeten betegnet som Adam-ondi-Ahman, hvilket betyder Landet, hvor Adam boede."

Min Slutning er denne, at dersom Videnskabsmænd ved hjælp af de Beviser, der kan frembringes i voit sildige Afsnit af Verdens Tilværelse kunne komme til det Resultat, at Edens Have var beliggende paa eller nær det Sted, hvor St. Louis nu findes, da kunde Herren, som oprindelig plantede Haven, visselig udpege det bestemte Sted og aabenbare til sin Profet, at denne første Have — Menneskets oprindelige Paradis — var beliggende i Jackson Count, omtrent 150 Mile nordvest fra St. Louis.

I Forbindelse hermed vil jeg fortællig berette, at jeg for omtrent to Aar siden selv besøgte Adam-ondi-Ahman i Staten Missouri i Selskab med Weldsterne Edward Stevenson og Joseph S. Black. Og medens vi stod paa Alterstedet, som jeg har omtalt, og skuede ud over den smukke Dal, der laa i Syd og Øst fra det Sted hvor vi befandt os, sagde jeg til mig selv: „Kan det være muligt, at disse Stene (af hvilke jeg holdt adskillige Smaastykker i Hænderne) en Gang tilhørte det Alter, hvorpaa vor store Stamfader ofrede til Gud?“

Jeg havde tidligere lyttet til de Bidnesbyrd, som Præsidenterne Wilford Woodruff og U. D. Smoot samt andre fremragende og troverdige Mænd havde givet med Hensyn til denne interessante Landsdel, og at de stod ved Profeten Josephs Side i Missouri i Året 1838, da de herlige Kjendsgjerninger blev aabenbarede til ham. Men jeg ønskede et mere direkte Bidnesbyrd fra Herren desangaaende, hvorfor jeg søgte ham i inderlig Bon om mere Kundstab i denne Henseende. Og

jeg ønsker ved denne Lejlighed at bære dette mit Bidnesbyrd, at jeg som Svar paa min Begjæring erholdt tilstrækkelig Inspiration, førend jeg forlod den historiske Plet, til at overbevise mig om, at hvad jeg havde hørt om Adam-ondi-Ahman var sandt.

Vidunderlig Frelse forudsagt.

Den 31te Oktober 1838 blev Joseph Smith og flere af hans Brødre (alle fremragende Mænd i Kirken) forraadte af Oberst Geo. M. Hinkle og overleverede til Bøbelmilitisen, der havde omringet Far West, Missouri, med den Beslutning at ville ødelægge Byen. Uagtet Joseph kun havde tilbragt nogle saa Maaneder i Missouri og ikke havde forurettet en eneste Person i nævnte Stat, var dog hele Statens Befolknings, indbefattende dens højeste civile og militære Embedsmænd, saa opfidsede mod de Hellige, at de fuldt og fast havde besluttet at ville myrde Kirkens Ledere. Denne Forbittrelse var en Følge af de frugtelige Løgne og Vagtalesjer, som de Ugudelige havde udspredt om de Hellige og deres Hensigter. I selve Bøbelmilitisen Lejr, hvortil Joseph og hans Brødre førtes paa hin mindeværdige Dag, fandtes der Mænd i Snefevis, der vilde have anset det for en stor Øre, om de med egen Haand kunde have faaet Lejlighed til at sende Joseph og hans Medfanger Dødskuglen. De vidste ogsaa, at der var ingen Fare for, at de nogensinde vilde komme til at staa til Ansvar for en saadan Daad for Domstolene, selv om de snigmørdede dem uden nogen Ordre fra deres Officerer. Det var netop ved denne Lejlighed, at Bøbelmilitisen streg, bandede og opførte sig som Uffindige samt svor, at Joseph og de, som var hos ham, aldrig mere skulle faa deres Familier og Venner at se igjen i Livet;

og for at bevise, at dette ikke alene var Trusler, som den menige Milititsmand fremførte, behøver jeg kun at henvise til, hvad John Clark, Militisens højeste General og Overbefalingsmand sagde i sin bekjendte Tale, som han holdt til Brødrene i Far West, efter at han havde gjort dem til Krigsfanger. Hentydende til Joseph og hans Medfanger, som paa den Dag, Taleen holdtes, var paa Vejen til Jackson County under Bevogtning af General Lucas og hans Armé, siger General Clark: „Hvad Eders Ledere angaar, da tænker ikke — da indbildet Eder ikke et Øjeblik — da smigrer Eder ikke med det Haab, at de blive løsladte, eller at I skulle faa deres Ansigt at se, thi deres Skjæbne er uundgaaelig, deres Terning er fastet, deres Dom er beseglet!“

Men medens det fra et menneskeligt Standpunkt syntes at være en sand Umulighed for Joseph og hans Brødre at undslippe fra deres Fjender med Livet, fremstod dog Joseph i Kraft af sin hoje Kældelse og profeterede, at de alle skulle erholde deres Frihed igjen. Parley P. Pratt, en af Josephs Medfanger, skriver som følger:

„Da vi brøde op og begyndte vor Marsch om Morgen den 3de November, tiltalte Joseph mig og de andre Fanger i en sagte, men oprørt og fornojet Tone og sagde: „Vær ved godt Mod, Brødre; Herrens Ord kom til mig i Nat; at vort Liv skulle stjænkes os, og at hvad som helst vi end maatte lide under vort Fængselstab, skulle ingen af os miste Livet.“ Om denne Profeti bærer jeg Bidnesbyrd i Herrens Navn, at uagtet den udtaltes i London, blev den opfylldt for hele Verden, og den mirakuløse Maade, hvorpaa Enhver af os kom fri, er altfor bekjendt til at behøve mit Bidnesbyrd.“ (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 182.)

Uagtet Fangerne ved to eller tre forskellige Besligheder blev domte til at blive stadt, uagtet adskillige Forsøg blev gjorte paa at forgifte dem, medens de vare indespærrede i skumle Fængsler, og uagtet fyrrethve Mænd eller flere ved en vis Beslighed og paa et vist Sted indgik det Forbund med hverandre, at de hverken vilde spise eller drinke, før de havde dræbt Joseph Smith, saa undføjede alle Brødrene dog om sider deres Forfølgere og opnaaede atter at blive forenede med deres Familjer og Venner i Staten Illinois. Dette er visselig et andet Bevis paa, at Joseph besad den profetiske Gave, medens General Clark paa samme Tid blev brændemærket som en falsk Profet.

Profeti med Hensyn til de Helliges Nedstættelse i Klippebjergene.

Lørdag den 6te August 1842 skriver Joseph:

"I Forening med General Adams, Oberst Brewer og Andre tog jeg over Floden til Montrose for at være nærværende ved Oprettelsen af en Frimurerloge under Anvisning af General James Adams, der var depoteret Stormester for Staten Illinois. Medens Stormester Adams var i Færd med at give Instrukser til den nylig ansatte Mester for Logen, havde jeg i Skyggen af Bygningen en Samtale med flere af Brødrene om de Helliges Forfølgelser i Missouri og den stadige Fortræd, der havde været udvist mod os siden vor Uddrivelse af nævnte Stat. Jeg profeterede, at de Hellige vilde vedblive at lide megen Trængsel, og at de om sider vilde blive drevne til Klippebjergene; at mange vilde apostasere og andre blive dræbte af vores Forfølgere, eller miste deres Liv som Folge af Anstrængelse eller Shydom, og nogle af dem

vilde leve til at gaa og hjælpe til at anlægge Settlementer og bygge Steder og se de Hellige blive et mægtigt Folk imellem Klippebjergene." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 327.)

Det vil være unødvendigt for mig at benytte Tiden til at bevise Opfældelsen af denne mærkværdige Profeti. Alle de, som ere nærværende i denne Sal i Aften, kunne bære Vidnesbyrd om dens bogstavelige Opfældelse. De Sidste Dages Hellige ere visselig blevne et talrigt Folk mellem disse Bjerge, da de nu tæller over to hundrede Tusinde Sjæle, og ere organiserede i 32 Stave af Zion eller henved fem hundrede Grøne eller Wards; og dette indbefatter dog ikke de Hellige i Mexico og Canada. Det er ligeledes et historisk Faktum, at de Hellige i flere Aar, efter at Profetien var utalt, vedblev at lide Forfølgelse og Uret fra deres Fjender, at mange apostaserede, medens andre, der forblev trofaste og holdt deres Pagter i Gre, led Martyrdoden, og de Efterlevende blev af en ugadelig Bosbel drevne fra deres skønne Stad Nauvo ud i Ørkenen i Aaret 1846.

Profeti om Udsrielse.

Da Forfølgelsen blev fornhet mod de Hellige i Hancock Countn, Illinois, i Begyndelsen af Aaret 1844, blev Joseph inspireret til at gjøre Forberedelser til at udruste en Espedition til Klippebjergene i den Hensigt at finde et nyt Nedstættelsessted for de Hellige; thi det var blevet ham aabenbaret, at det ikke vilde blive dem forundt at bebo deres Hjem i Illinois meget længere. Søndag den 25de Februar 1844 var Joseph bestjæftiget med at udvælge Brødre til at deltage i denne Espedition, og medens han var i Færd med at give dem de nødvendige Instrukser om, hvorledes de skulle opføre

sig paa Rejsen, profeterede han, at de Hellige inden fem Aar skulle være udenfor deres Fjenders Magt. Han opfordrede Brødrene til at nedskrive denne Forudsigelse, saa at de, naar den opfylldtes, ikke skulle sige, at de havde glemt den. (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 393.)

Inden fem Aar var omme, efter at denne Forudsigelse udtaltes, var de

Hellige uddrevne fra Nauvoo. Den tapre lille Skare Pionerer blev under Jehovahs Beslektning ledet til disse Dale i 1847, omtrent tre Aar efter, at Profetien var givet; og i 1849 (fem Aar efter) havde Størsteparten af de Landstlygtige fra Nauvoo forsamlet sig i Klippebjergene, tretten hundrede Mile fra deres Forfølgere i Illinois.

(Forhæftes.)

Den 15de Maj 1891.

Den 61de Aarskonference.

De Sidste-Dages Helliges 61de Aarskonference afholdtes i Salthøststadens store Tabernakkel den 4de, 5te og 6te April og var en af de mest interessante Konferencer, som have været afholdte siden Kirkens Organisation. Ingen Konference har været mere talrigt besøgt end denne var. For hvert Aar som henrinder markes Nodvendigheden mere og mere af at større Forhållingslokaler behøves for at kunne rumme de mange Tusinder af Besøgende, som komme til Konferencerne.

Forsamlingerne i det store Tabernakkel vare særdeles vel besøgte. Om Søndagen var denne store Bygning overfyldt med interesserende Tilmørdere, og Trængselen blev saa stor om Eftermiddagen, at det blev nødvendigt at aabne den i Nærheden beliggende »Assembly Hall« for at ogsaa der afholde Forsamling. Denne Bygning blev ligeledes fyldt til Trængsel, og Mange kunde ikke faa Plads i nogen af disse rummelige Bygninger.

Talerne vare fornemmelig Præsident Wilford Woodruff, Geo. D Cannon og de fleste af Apostlene, samt andre fremragende Mænd i Samfundet. Guds Land og Kraft tilkjendegaves i et rigt Maal i alle Konferencemøderne. Det var i Sandhed en vederkvægende Tid paa forhellige Maader. Venner og Bekjendte, som muligvis ikke havde seet hinanden paa mange Aar, havde Anledning til at mødes og glæde sig i hverandres Selskab. Nye Bekjendtskaber stiftedes, og den Fortrolighed og de gode Følelser, som i Almindelighed karakterer de Sidste-Dages Hellige, gav sig tilkjende i fuldt Maal. Forhandlingerne under Konferencen foregik med den største Enighed og Harmoni, og alle Lærdomme, som bleve fremlagte af Herrens Ejendomme, vare tydelige og opmuntrende til de mange Tusinder, som vare tilstede, samt til Andre, som senere vilde faa Lejlighed til at blive bekjendte med dem. Blandt de fornemste Principer, som vare omhandlede, vare følgende:

At Gud havde fra Kirkens Organisation for 61 Aar siden og indtil nærværende Tid ledet de Hellige ved sine Ejendomme formedelst Inspirations Røst og Abenbarelse, samt at han vil vedblive med at styre og lede sit Folk i Fremtiden indtil at Sandhed skal sejre og Ugudelighed forgaa.

Nødvendigheden af at Kirkens Medlemmer ere ærlige og oprigtige mod hverandre, samt gode og retskafne mod alle Mennesker.

De Hellige blevé advarede mod Trætte og Splidagtighed, samt raadede til at udrydde Alt, som kunde lede til Splid og Tvedragt.

Den falske Idé, at Kirken gaar tilbage, grundet, som det siges, paa Kirkens ledende Mænds Fejlagelse, bevistes tydeligt og klart ved Eksempler fra de Sidste-Dages Helliges Historie, at være ugrundet, thi hvad der havde været betragtet som Fejlagelse af Herrens Ejendomme, kunde nu bevises at have været mægtige Bidrag til at forfremme de Helliges Velstand og Lykke.

Opmuntringer varé givne til de Hellige, at virke for Herrens Værk baade i timelig og aandelig Henseende, saavel i Tro og Bonner som i Gjerninger. Det bevistes at i Kristi Kirke kunde Enhver have Anledning til at gjøre Nytte, som vilde udøve Tro, Flid og Energi.

Præstedommets Ansvar og dets Bligter blev forklaret paa en tydelig Maade, samt Nødvendigheden af Arbejdet i Templerne for de Dødes Saliggjørelse.

Talerne, uden Undtagelse, bare kraftige Vidnesbyrd til Sandheden af den Almægtiges store Værk, grundlagt af Gud ved Profeten Joseph Smith. Det kan i Sandhed siges, at Guds Vand var udgydt i et rigt Maal og at alle Forhandlingerne varé ledet ved Inspirationens Vand tilfredsstillende til Enhver, som overværede Konferencen.

Ankomst af Missionærer.

Den 1ste dennes ankom følgende Brødre fra Zion: John Lawrence, James Grisen og Jacob B. Anderson fra Salt Lake City; Joseph Christiansen og Peter C. Christensen fra Mayfield; Andrew Olson fra Beaver; Hans P. Olsen fra Fountain Green og Lars Johnsen fra Bear River City.

Den 10de dennes ankom: Nils M. Nilson fra Sandy; Herman C. Ambrasen fra Provo samt Karen Hørup og Caroline Willingbeck fra Salt Lake City. De tre Sidstnævnte for at besøge Venner og Slægtninge i Danmark.

Afløsning.

Ældste Niels Frederiksen løses fra at præsidere over Aarhus Konference, Ældste A. P. Renstrøm fra at præsidere over Göteborgs Konference, Ældste Hans P. Miller fra at arbejde i Københavns Konference, Ældste Carl Søderlund fra at arbejde i Stockholms Konference, og

Eldste Bohr P. B. Petersen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ovennævnte Brødre, der nu ere afsløste med Tildelelse at rejse tilbage til deres Hjem i Zion, have Alle virket med utrættelig Flid for Guds Værks Fremme i disse Lande. Vi nedbede Herrens Belsignelse over dem for deres opfrende Arbejde og samtidig ønske dem en lykkelig og behagelig Rejse over Hav og Land.

Beskikkelse.

Eldste L. Dahlquist bestilles til at præsidere over Göteborgs Konference, Eldste Joseph Christiansen til at præsidere over Aarhus Konference.

Eldsterne John Lawrence og Jacob B. Anderson bestilles til at arbejde i Stockholms Konference,

Eldste James Eriksen til at virke i Christiania Konference,

Eldste Peter C. Christensen til at arbejde i Aalborg Konference,

Eldste Hans P. Olsen til at virke i Aarhus Konference,

Eldsterne Andrew Olson og Nils M. Nilsson til at arbejde i Skaane Konference, og

Eldste Lars Johansen til at virke i Københavns Konference; Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edward H. Anderson,
Præsident over den standinaviske Mission.

Konferencen i København.

Konferencemøderne i København afholdtes den 24de, 25de og 26de April. Følgende Brødre fra Zion vare tilstede: Apostel Brigham Young, Præsident over den europæiske Mission; J. F. Squires fra Kontoret i Liverpool; Missionspræsident Edw. H. Anderson, C. E. Thorstensen og J. A. Hellstrom fra Missionens Kontor, Konferencepræsident A. S. Schou, F. Lundberg, Præsident for Skaane Konference, samt Eldsterne J. Petersen, H. Liljenquist, M. Nielsen, H. P. Miller, J. N. Hansen, N. J. Andersen, P. H. Hansen, J. M. Keller og J. H. Koevoed.

Fredag Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang: "Fader vor i himlen." Bon af Præsident A. S. Schou. Koret

sang: "Vi glædes og frødtes i Sang med hverandre."

Præsident Schou bød de Tilstede-værende velkommen til Konferencen og lovede en bessignelsesrig Tid til Enhver, som ville komme i et ødelt Dje-med, nemlig for at blive berørte om Guds Vilje, og Bejen der leder til evigt Liv.

Grøns-Forsanderne afgave Beretninger fra deres respektive Arbejdsmarker, hvoraf fremgik, at Missionærerne havde virket med Flid og Ridtjærhed i det forløbne Halvaar. Mange Førsamlinger vare afholdte og nogle Personer indlemmede i Kirken.

Præsident Schou sagde, at Tilstanden i Københavns Gren var meget tilsfredsstillende; de Hellige opfyldte

deres Pligter efter bedste Evne; Forsamlingerne ere vel besøgte af saavel Hellige som Fremmede; Mange undersøge Evangeliet og Udsigterne for Fremtiden ere lovende. Grénen tæller 273 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet. Siden sidste Konference var 23 Personer tillagte Kjøbenhavns Grén ved Daab.

Eldste P. H. Hansen sagde, at Følelsnerne blandt Folket i vore Dage ere ligesom paa Kristi Tid; Menneskene vilde ikke annamme Evangeliet eller Saliggjørelsens Plan, og vi finde, at ligesom Kristus blev bestyldt for Guds bespottelse og Bedrageri, blive de Hellige i vore Dage betragtede som Bedragere, der virke med uødle Hensigter for Øje.

Koret sang: „Kom Alle, som elste Emanuels Navn.“

Eldste N. J. Andersen fandt, at kun faa Personer interesserede sig for Kristi sande Evangelium, endskjønt Frelse ene kan opnæaes ved at annamme Sandheden og efter leve Guds Love. Opmuntrede Alle til at „søge Guds Rige og dets Retsfærdighed.“

Koret sang: „O, Herre lad mig komme frem.“

Taksigelse af Præsident Lundberg.

Aften kl. 6.

Koret sang: „Atter kraftigt saltes Jordnen.“

Bon af Eldste J. Petersen. Koret sang: „Om Guds Stad man taler herligt.“

Præsident Lundberg sagde, at vi have Aarsag til at være glade og taknemlige til Herren for Kundskaben om det sande Evangelium. Til Alle, som leve et helligt Liv og ere lydige til Guds Bud, ere store Forjættelser givne, men vi maa altid erindre, at Gud fordrer Omvendelse fra Synd.

Koret sang: „Ustanselig fremad er Tidernes Strom.“

Missionspræsident Anderson glædede sig ved at møde med de Hellige i Konference, og ved at bære Bidnesbyrd til de Forsamlede om Evangeliets Sandhed. Han oplæste nogle Vers fra Ap. Gj. 2. Kap. omhandlende Petri Bidnesbyrd og den Helligaands Udgylde paa Bintsefesten, og sagde, at Kristi Evangelium lærer os om Nødvendigheden af Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og derefter Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Taleren bevidnede, at Herren havde etter givet Fuldmagten til at forvalte Evangeliets hellige Ordinanser til sine Ejendomme paa Jordens, samt at Profeter, Apostler, Eldster, Præster, Lærere og Diaconer forvalte Guds Kirkes Ordinanser i denne Tid ligesom i Kristi og Apostlenes Dage.

Salmen: „Saa luk nu dine Øyne til“ blev assungen.

Taksigelse af Eldste P. H. Hansen.

Lørdag Aften kl. 8^{1/2}.

Koret sang: „Salems Konges Præstedomme.“

Bon af Eldste M. Nielsen.

Koret sang: „Nu Zions Banner vajer.“

Præsident Schou sagde, at de Sidste Dages Hellige tro paa Nødvendigheden af et bemyndiget Præstedømme, og bære Bidnesbyrd om, at det findes paa Jordens i vore Dage. Guds Rige skalde ifølge Skrifsterne, være et Rige af „Konger og Præster for Gud.“ Omtalte nogle af Præstedømmets Pligter, og opmuntrede Alle til at være virksomme for Evangeliets Fremme.

Apostel Brigham Young: Jeg er glad for Anledningen at møde med Eder mine Brødre og Søstre ved denne Bejlighed, og ønsker at have Eders Tro

og Forbønner samt Herrens Aand til at vejlede mig i mine Bemærkninger, thi uden dens Bejledning vil jeg ikke være i Stand til at interessere de Tilstedeværende. Det er over 25 Aar siden, at jeg sidst havde Vejlighed til at møde med de Hellige i København. Der er mange af vore Brødre og Søstre hjemme i Bjergenes Dale, som jeg stiftede Bekjendtskab med under mit første Besøg til Skandinavien. De ere nu i Zion og tjene Gud efter deres bedste Evner. Skandinaverne betragtes hjemme som fredelige og arbejdsmølle Mænd og Kvinder, og som trofaste Medborgere i Samfundet. Jeg tror, der ere endnu Tusinder af oprigtige Mennesker i de skandinaviske Lande, som længes efter at fående deres Frelser og Bejen til Salighed. Vi kunne ikke dyrke Gud tilfulde i disse Lande. Deraf ønsker Herren, at vi skulle gaa til Bjergenes Kamre, hvor vi kunne have Frihed til at tjene ham og opbygge hans Rige, saaledes som han har befalet os at gjøre i disse sidste Dage. Endskjont vore Fjender have fulgt os til Bjergene, ere de Hellige dog Majoriteten, og Herren har beskyttet os mod vore Fjender. Gud fåender sine Børn, og alle deres lønlige tanker ere ham bekendte. Naar den rette Tid kommer vil Herrenaabne Bejen for de Oprigtige til at samles til Bjergenes Dale. Et stort Ansvar påahviler de Sidste-Dages Hellige. Det er vor Pligt at forkynde til Verden, at Gud efter har aabenbaret sig og gjengivet Frelsens Plan til Jorden. Om vi ikke kunne frelse mere end en Sjæl, hvor stor vil ikke vor Glæde være med denne i Guds Rige. De Sidste-Dages Hellige ere kaldte og udvalgte til at prædike Jesu Kristi sande Evangelium for Menneskene; men dersom vor himmelske Fader ikke giver os Styrke og Kraft, kunne

vi ikke tilfredsstillende udføre den store Mission til hvilken vi ere kaldte. De Prøver, som komme i vor Bej, ere bestemte af vor himmelske Fader til at boje os til ham, saaledes at vi funne føle Nødvendigheden af at anraabe ham om Kraft og Visdom til at udholde Alt. Dersom der ikke var Prøvelser for os at gjennemgaa, havde vi ingen Vejlighed til at bevise for Menneskene, at vi ville være Jesu Kristi Evangelium lydige, og blive dannede til at være nyttige og brugbare Redskaber i Guds Haand. Jeg bører mit Vidnesbyrd til Eder, mine elskelige Brødre og Søstre, at vi have annammet det evige Evangelium, og Gud smiler til os i Raade og Velbehag, samt styrer Alt til vort Bedste.

Missionspræsident Edw. H. Ander-son sagde, at det var en stor Velsig-nelse at bære en Grad af det hellige Bræstedomme. Omtalte det store Ar-bejde, der paahvile Enhver at udføre, som have annammet Sandheden, og vi skalde bede Gud om Kraft til at virke til hans Velbehag. Det er vor Pligt at elske alle Mennesker og søge af al vor Magt at gjøre Godt. Hvis vi ikke elske vore Medmennesker, elske vi heller ikke Gud.

Koret sang: „O bort, o bort, til Bjergets Dal,” hvorefter Mødet sluttedes med Taksigelse af Eldste C. G. Thorstenzen.

Søndag Formiddag kl. 10.

Koret sang: „Morgenrødens Straa-ler bryde.“

Von af Eldste P. H. Hansen.

Koret sang: „O, min Fader, Du som troner.“

Præsident Schou gav en samlet Rapport over Københavns Konference, der indbefatter sefs Grene, som til-

sammen tæller 450 Medlemmer, Preste-dømmet iberegnet.

Eldste J. M. Keller var Bidnes-bryd om Sandheden af den Lære, som de Sidste-Dages Hellige forkynde.

Eldste J. F. Squires sagde: Vi ere samlede her i Dag for at omtale saadanne Ting, som høre til Liv og Salighed. Vi forstaa, at der er en almægtig Gud, som lader Solen opgaa over saavel Næfærdige som Uretfærdige. Aandelig Føde er ligesaa nødvendig for os som legemlig. Det er dersor nødvendigt for os at udfinde, hvad Gud ønsker vi skulle gjøre. Kristus lærer, at Enhver som stiger andetsteds over og ikke gaar ind igjennem Porten, bliver betragtet som en Thy og Roser, og atter, at de, som ville gjøre Guds Vilje, skulle kjende, om Læren er af Gud. Det er kun sand Religion som vil lede Menneskene til Frelse. Vor himmelske Fader har sat os paa Jordnen og givet os en fri Vilje. Hvis vi ville gjøre efter hans Besalinger, ville vi opnaa det evige Livs Herlighed; men dersom det Modsatte er Tilsædet ville vi blive straffede, thi Enhver vil blive dømt efter sine Gjerninger.

Eldste J. A. Hellstrom sagde, at Gud har formedelst sin store Kjærlighed aabenbaret sin Vilje i vore Dage, ligesom han gjorde i forbums Dage til Profeterne, og det er de Helliges Pligt at forkynde dette til deres Medmennesker. Vi have meget at fride imod formedelst den onde Magt, men Gud vil styrke og vejlede os, om vi ere ydmige og ikke forglemme at bede til ham.

Koret sang: „Naar skal vi møde vor Frelser.“

Takfigelse af Eldste J. H. Koe-foed.

Esterm. Kl. 2.

Koret sang: „Stor Herren er og til hans Pris.“

Bon af Eldste H. P. Miller.

Koret sang: „O Fader, lad mit Hjerte faa.“

Kirkens Autoriteter blev foreslaet til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærerne beskikkede til deres respektive Birkefredje. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Eldste C. E. Thorstensen omtalte Kristi Kirkes Organisation i Fortiden samt de forskellige Gaver, Kræfter og Besignelser, som karaktererede Kirken i Kristi og Apostlenes Dage. Fremholdt det herlige Privilegium, som uhydes af de Sidste-Dages Hellige, nemlig at op-holde i deres Tro og Bonner: Apostler Profeter, Evangelister, Hyrder og Læ-rere — Mænd, som ere i Besiddelse af Magt og Myndighed fra Gud til at forvalte alle Evangeliets Ordinanser. Var Bidnesbryd om Evangeliets Gjen-givelse og Kristi Kirkes Oprættelse i vor Tid ved Profeten Joseph Smith.

Apostel Brigham Young: Det er en viktig Tid, i hvilken vi leve; thi Gud har etter aabenbaret sig, og et forberedende Arbejde udføres førend Kristi anden Tilkommelse. Verden træter efter Ere og Rigdom, og for-glemmer at betragte Tidernes Tegn. Vi vide, at det er en ubetinget Nød-vendighed for alle Mennesker at om-vende sig og blive dochte, samt at erholde Haandspaalæggelse for den Hel-ligaands Gave, men dette lyder kun som Daarslab for Verden. Jeg har ofte hørt lærde Mænd sige til mig „Hvorfor aabenbarede Herren sig til en ulærd og fattig Dreng, og ikke til de Mægtige og Indflydelsesrigre? Gud handler efter sin egen Vilje; han ud-vælger hvem han vil. Han har kaldt paa de Ullerde, og sendt dem ud blandt

Jordens Nationer, og inspireret dem til at lære Menneskene Livets Principer. Naar jeg rejser gjennem de Forenede Stater, paa Øerne i Havet eller i de europæiske Lande, finder jeg vore Eldster forkynde, at Gud har aabenbaret sig, at den Engel, som Johannes saa, er kommen, med det evige Evangelium. Hvem tror dette Budskab? Nogle saa Snese af de hundrede Tusinder, der findes i denne By, og saaledes overalt; der er kun saa af Menneskeslægten, som lytte til Eldsternes Vidnesbyrd. Beviser dette, at Evangeliet er Usandhed? Nej, Jesus, med alle de Mirakler han udførte, kunde ikke overbevise Flertallet om, at han var Guds Søn — den forjættede Verdens Frelser. Jeg kan fortælle Eder Maaden, paa hvilken J. kunne komme til Kunds-
kab om den Kjendsgjerning, at Gud har aabenbaret sig, men selve Overbevisningen kan jeg ikke give Eder; thi dette tilhører den Helligaands Mission. De mange religiose Sekter, som nu findes, bevise, at den hellige Skrift ikke kan forståes uden Besleddning af Sandheden Værd. Denne Paastand kan bevises ved ene at betragte, hvorledes Menneskene strides om et saa tydeligt Princip, som Daaben, hvilket for Bibel-troende i Virkeligheden kun burde forståes paa en Maade. Trods Kristenhedens Uenighed paastaa de forskellige religiose Sekter, at være Lemmer paa Kristi Legeme eller Kirke. Verden er føren vild; men vi har det urokkelige Vidnesbyrd at bære til Menneskene, at Jesu Kristi Kirke er oprettet paa Jordens, og vi ere dens Repræsentanter. Jeg veed at Gud er med os; thi om vi havde været overladte til os selv, kunde vi ikke have udholdt Verdens Forfølgelser. Til vores Venner, som ikke kjende den Lære, som vi forkynde, vil jeg sige: Undersøg for Eder selv,

og dersom J. ere villige til at gøre vor himmelske Faders Vilje, skulle J. komme til Overbevisning om, at denne Lære er Sandhed. Jeg bærer mit Vidnesbyrd, at Gud har aabenbaret sig og besludmægtiget sine Tjenere til at administrere Livets Principer. Det vigtigste Budskab, som nogensinde er blevet bragt til Menneskene, bringes til Nationerne i disse Dage. Jeg forventer at blive draget til Ansvar for det Vidnesbyrd, jeg giver; men frygter ikke, thi jeg har modtaget Åabenbaring for mig selv, og veed, hvad jeg siger: Min Bon er, at vi maa være ydmhige for vor himmelske Fader og annamme Sandheden og blive frelste.

Koret sang: „Jeg priser dig min Konge stor.“

Taksigelse af Eldste N. J. Andersen.

Aften Kl. 6.

Modet aabnedes ned Salmen: „Fader vor paa Himlensrone.“ Bon af Eldste H. Liljenquist. Koret sang: „Lovpriser vor Frelser med Jubel og Sang.“

Præsident Schou citerede Salmistens Ord: „Se, hvor godt og hvor lfligt er det, at Brødre bo tilsammen.“ Vi har haft en udmarket Tid tilsammen og hvis vi ville henvende vores Hjerter i Bon til Gud, ville vi fremdeles føle os rigelig velsignede i vor Sammenkomst. Hvor lykkeligt og haabefuld er ikke det Menneske, som kjende og efterleve Guds Love. Herren har igjen udjendt sine Tjenere med Himmeriges Nøgler, saa Menneskene have ingen Grund til Undskyldning overfor Gud, om de praktisere falske Lærdomme og Menneskebud. Herrens Tjenere ere blevne forfulgte, bespottede og Nogle ere blevne ihjelslagne ligesom det skete med Herrens Tjenere i fordums Dage.

Da dette Sidste Dages store Værk paa-begyndtes, forsøgte Mørkets Fyrste at tilintetgjøre samme, men Gud havde bestemt at dette ikke skulle ske, og saaledes har al Modgang og Forsølgelse kun bidraget til at berede et Folk efter Herrens eget hjerte. Var Vidnesbhrd om, at den Tid vilde komme, da Alle skulle kjende Sandheden, og „hvært kære skulle boje sig, deres i Himmelten og paa Jordten og under Jordten, og hver Tunge bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ere.“

Koret sang: „Maar i Evighedens Skjød.“

Apostel Brigham Young: Da det er muligt, mine Brodre, Søstre og Venner, at vi aldrig ses mere, paa denne Side af Graven, ønsker jeg, førend jeg skilles fra Eder, at sige nogle faa Ord, for at opmunstre de Hellige til Trofasthed og bære mit Vidnesbhrd om Sandheden. Jeg har set Guds Magt tilkjendegivet i at bevare hans Folk, som nu ere samlede i Amerika for at opbygge hans Kirke paa Jordten. Hvis det ikke var for Kundskaben og Overbevisningen, som jeg har, at dette Værk er af Gud, vilde jeg ikke have forladt mit Hjem, men Gud, vor Fader, har talt fra Himmelten og kaldet paa Menneskene til at omvende sig og adlyde hans Bud, og han har udsendt sine Ejendomme til at prædike Evangeliet for Nationerne. Til de Hellige vil jeg sige, at Eders Vej vil blive fuld af Gjenvordigheder. Hvis Nogle tro, at de, ved at komme til Zion, ville undgaa alle Prøver, kan jeg fortælle dem, at de tage Fejl. Hensigten, hvorfor de Hellige samles til Zion, er, at de kunne blive et prøvet Folk og blive beredte til at udføre det store Arbejde til Menneskernes Frelse, som er begyndt paa Jordten. De Hellige skulle prøves i alle Ting for at kunne være værdige

til de store Velsignelser, som Gud har i Beredskab for de Trofaste. De første Principer af Evangeliet kunne kaldes Døren til Guds Rige, men saaledes som vi forstaa Frelsens Plan, har vi begyndt paa den Vej, hvorpaa vi ikke kunde blive stillestaende, men altid gjøre Fremgang. Menneskene forundres over, at vi opføre prægtige Templer, og Aarsagen er den, at de ikke have det rette Begreb om Frelsens- og Salig-gjørelsens Plan. Der fordres det samme Arbejde for at frelse de Døde, som for at frelse de Levende, og i disse Templer udsøres Ordinanser for de Hensovede. Det fordres af Alle, som have sluttet Pagt med Gud, ved Daab, at de anstrengte sig for at blive frelste og for at opnaa det Privilegium, at blive Frelsere paa Zions Bjerg, men dersom vi ringeagte den vigtige Mission, som Gud har bestemt os for, ville vi gaa glip af de store Velsignelser, som Gud har i Beredskab for de Hellige. Til vore Venner, som ere tilstede, vil jeg sige, at jeg veed, at Joseph Smith var en sand Guds Profet; han modtog Nøglerne til at prædike Evangeliet for Nationerne og til at paa-begynde Tidernes Hyldes store Hus-holdning. Jeg har hørt Joseph Smith tale; jeg har hørt ham profetere, og veed at han var sendt af Gud til at advare Menneskene for de Straffedomme, som ville komme. Det vilde være uretfærdigt, om Herren skulle straffe sine Børn uden først at have advaret dem. Jeg ønsker, at Herren vil velsigne de Hellige og vore Venner her; ligeledes Regjeringen, der giver Frihed til de Hellige. Gud velsigne Regjeringen og alle gode Mennesker!

Koret sang: „Maar skal vi vel sees igjen,” og Konferencen sluttedes til ubestemt Tid med Takfigelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Løalet var for Anledningen festlig smykket med Blomster og Kranser, og en særdeles behagelig Indflydelse gjorde sig gjældende, hvortil ogsaa Sangkoretts gode og oplivende Sang bidrog Meget. Salen var under hele Konferencen fyldt til Trængsel af opmærksomme Tilhørere,

og ifølge de Helliges Udtalelser var denne Konference, en af de bedste Sammenkomster, som de nogensinde havde overværet i København.

N. F. Gren,
Skriver.

Utah Nyheder.

Professor E. Stephens, Utahs dygtigste Sanginstruktør, blev sidste Oktober Maaned beskiltet til at overtage Ledelsen af Sangkoret i Saltfjøstavens store Tabernakkel. Han forsvæde straks Medlemsantallet med 200 nye Medlemmer. Den gamle Forhøjning blev saaledes for lille for Koret, som nu tæller 350 Medlemmer, hvorfor Professor Stephens ved Præsidentskabets Bevilgning fik Sangkorforsøgningen udvidet, og tolv Rækker elegante Stole anbragte paa hver Side af det store Orgel, saa at Alle kunde vende deres Ansigtter mod Forsamlingen. Præsidentskabets Forhøjning er ogsaa bleven forandret og bragt frem omtrent ti Fod. Denne Reparation kostet circa 2,000 Dollars.

Professor O. Cederstrøm har for nylig i Saltfjøstaden holdt flere interessante Foredrag over Frenologien. Apostel Moses Thatcher har givet ham følgende udmarkede Anbefaling: „Logan, Utah, den 1ste Januar 1890. Erbødighed for Guddommen, Agtelse for hellige Ting, vel udrustet af Naturen, en skarp Jagtagtelsesevne for Mennesker og Gjenstande samtidige Mars hengivent Studium og Læsning af Karakterer gjør Professor Cederstrøm ypperlig skilket til Lærer i det fysiske og naturlige Livs Videnslab. Modstaa Djævelen og han skal fly fra Dig, siger en stor Mester, paa det, at de onde Videnslaber og slette Væster maa blive undertrykte. Saaledes bliver ogsaa retsfærdige og ædelmodige Indflydelsers Forløbere for retsfærdige og ædelmodige Handlinger. At kunne legge en sand Grundvold for sin Karakter, at kunne vælge sin rette Levevej, Haandværk eller Beskæftigelse, at lære at kjende sig selv, for at kunne lære et nyttigt Liv og erholde en ærefuld Død; alt dette er i Sandhed værd Alles Hensyn og Overvejelse. Thi ligesom Kundskab om Fjendens Stilling og Styrke er af Bethydning for Feltherren, saaledes er Kundskaben om Ens egne Evner, Tilbøjeligheder og Styrke, vigtig for Alle, der ønsker at grundfæste en velbalanceret og ædel Karakter. Skortet og de videnskabelige Observationer vejleder Sømanden paa det oprørte Hav. Saaledes tjener en paalidelig Skildring og sand Beskrivelse af Menneskets Karakter ham til Bejledning paa Livets farefulde Hav. Disse viser ham Fyrtaarnene paa Kysten, de skjulte Skjær og de farlige Klipper.“

	I n d h o l d .		
Joseph Smith en sand Profet ...	241	Afløsning	249
Red. Num.:		Beskrifelse	250
Den 61de Marskonference	248	Konferencen i København	250
Antkomst af Missionærer	249	Utah Nyheder	256

København.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Lorenzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos G. E. Bording (B. Petersen).